

ת"פ 44605/10/15 - מדינת ישראל נגד נגוסו אדנה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 44605-10-15 מדינת ישראל נ' אדנה

לפני כבוד השופט אהרון משניות

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ המאשימה - עו"ד אנה שנייד

נגד

נגוסו אדנה

הנאשם

ע"י ב"כ הנאשם - עו"ד עדי כרמלי

גזר דין

א. כללי

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. מכתב האישום עולה כי בתאריך 10.10.2015 במהלך בילוי במועדון בעיר אשדוד פגש הנאשם במתלונן המוכר לו, והתפתח ביניהם ויכוח בתוך המועדון, אשר נמשך גם לאחר צאתם מן המועדון, והסתיים באלימות קשה. כעולה מכתב האישום המתלונן ניסה לתקוף את הנאשם כמה פעמים מחוץ למועדון, והנאשם הדף אותו פעם אחר פעם, עד ששניהם התרחקו לחניה סמוכה כשהם אוחזים זה בזה. בשלב זה של העימות בין השניים, שלף הנאשם חפץ חד, דקר את המתלונן שתי דקירות בפלג גופו העליון ונמלט מהמקום.

בעקבות זאת, הובהל המתלונן לבית החולים שם הוברר כי המתלונן נפצע באזור הבטן העליונה, וכי הדקירה חדרה לחלל הבטן ופגעה בכבד, והתגלתה גם דקירה נוספת שפגעה במתלונן בבטן משמאל. המתלונן נותח והיה מאושפז ימים אחדים בבית החולים, עד ליום 14.10.2015.

במסגרת ההסדר בין הצדדים עתרה המאשימה ל- 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ביחד עם מאסר על תנאי לשיקול דעתו של בית המשפט. כמו כן הוסכם כי הנאשם יפצה את המתלונן בסך של 10,000 ₪.

ב. טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש הראוי בעבירות נשוא כתב האישום נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד ל 30 חודשי מאסר. בטיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על נסיבותיו המיוחדות של האירוע ועתרה לעונש של 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. ב"כ המאשימה נימקה את השיקולים שהובילו את המאשימה להגביל את עתירתה לעונש המצוי בתחתית המתחם, בין היתר מן הטעם כי מדובר באירוע בעל נסיבות ייחודיות עד כדי קרבה לסייג של הגנה עצמית.

באשר לנסיבותיו של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי והתמונה המצטיירת ביחס לנסיבותיו האישיות הינה תמונה חיובית, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בעניינו. עם זאת, טענה ב"כ המאשימה כי ההתחשבות בנסיבותיו של הנאשם, לרבות הנסיבות הייחודיות של האירוע, באו לידי ביטוי בהסכמה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם, ולכן אין מקום לסטות מהמתחם האמור, גם לא בשל שיקולי שיקום.

ב"כ המאשימה ציינה, כי אין היא מתעלמת מהאמור בתסקיר שירות המבחן אשר שם את הדגש על שיקומו של הנאשם, אולם בסופו של דבר בית המשפט הוא שאמור לאזן בין השיקולים השונים, לרבות השיקול של ההלימה אשר מחייב ענישה משמעותית, שתיתן ביטוי לחומרה היתירה של העבירה שבה הורשע הנאשם. ב"כ המאשימה ציינה עוד כי ראוי היה לקבל הבהרה מאת שירות המבחן באשר לסיבה בגינה לא הסתייעה הליך הגישור.

לעומת זאת, ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי מדובר בנסיבות חריגות ויוצאות דופן, אשר קרובות במהותן לסייג של הגנה עצמית, ויש בכך כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם הענישה הראוי לעבירה בנסיבות שלפנינו. ב"כ הנאשם ציין עוד כי הנאשם ניסה להימנע מהקטטה ואף נמלט מן המועדון החוצה כדי להתרחק מן המתלונן, אולם המתלונן לא הרפה ממנו ויצא אחריו, תוך שהוא מחרף ומגדף את הנאשם, ואף מנסה להכותו כמה פעמים, עד שהנאשם חש בסכנה ממשית לשלומו.

אשר לנסיבותיו של הנאשם הפנה בא כוחו לתסקירי שירות המבחן שמתארים את נסיבותיו של הנאשם, ובכלל זה גילו הצעיר - טרם מלאו לו 28 בעת ביצוע העבירה, ועברו הנקי אשר מלמד על אורח חיים נורמטיבי ויציב. ב"כ הנאשם ציין עוד כי הנאשם חש בושה על מעשיו, וכי הוא נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה ועמוקה על התנהגותו. כמו כן, הביע הנאשם את רצונו לפצות את המתלונן. לדבריו, ההליך של צדק מאחה לא צלח, מטעמים שאינם קשורים בנאשם, אשר הביע רצון רב לפגוש את המתלונן, וליישר את ההדורים ביניהם, ועדיין לא נסתם הגולל על ההליך.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם הינו הדמות המרכזית בביתו הנושא בעיקר נטל הפרנסה במשפחתו. הוא סועד את אביו חולה הסרטן, הוריו עולים חדשים ואינם דוברי השפה העברית, ולכן עונש מאסר מאחורי סורג וברית, יפגע אנושות בנאשם ובמשפחתו. ב"כ הנאשם ציין, כי חלף זמן לא מבוטל ממועד ביצוע העבירה, וכי למעלה משנה היה נתון הנאשם בתנאי מעצר לא פשוטים, לאחר שהיה עצור למעלה מחודש מאחורי סורג וברית, מעצר ראשון אשר היה טראומתי עבור הנאשם.

נוכח כל הנסיבות הללו, טען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש הראוי בנסיבות שלפנינו הוא בין 6 ל- 10 חודשי מאסר בפועל, וכי הנסיבות שבפנינו מצדיקות חריגה מן המתחם בשל שיקולי שיקום.

ג. דיון והכרעה

אכן, העבירה בה הורשע הנאשם חמורה, ומיותר להכביר מילים על חומרת מעשיו ופגיעתם הקשה בערכים חברתיים

בסיסים של הגנה על שלומו ובריאותו של כל אדם באשר הוא, כמו גם ביטחון הציבור ושמירת הסדר הציבורי. הנאשם פצע את המתלונן באמצעות חפץ חד וגרם לו לפגיעה חמורה. אומנם, הנאשם נקלע לסיטואציה אלימה שבה נאלץ להגן על עצמו מפני המתלונן, כעולה מהאמור בכתב האישום, אולם אין בכך להצדיק את מעשיו. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהייתה למתלונן תרומה משמעותית למעשה החמור שביצע הנאשם, ולכן נדרשת ענישה שתהלום את חומרת העבירה תוך התחשבות בתרומתו של המתלונן לאירוע האלים נשוא כתב האישום.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות לאלה שבהן הורשע הנאשם. בע"פ 1508/2016 **מחמד מוחמד** נגד **מדינת ישראל**, (פורסם בנוב, 18.8.2016) נדון עניינו של המערער שהורשע לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שהבחין בדר רחוב, ובעקבות פנייתו אליו התפתח ויכוח בין השניים, אשר בסופו הלם הנאשם בפניו של המתלונן בשתי מכות אגרופ, ואף חבט בראשו באמצעות מוט ברזל בו הצטייד מראש. כתוצאה ממעשיו אלו נותח ואושפז המתלונן. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם, שהיה בעל עבר פלילי שאינו מכביד, עונש מאסר בפועל למשך 8 חודשים ועונשים נלווים. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש, והשית על המערער מאסר למשך 6 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

בע"פ 5316/2013 **תאופיק בן עטא מסאלחה** נגד **מדינת ישראל** וערעור שכנגד (פורסם בנוב 9.12.2013), המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. כעולה מפסק הדין, בעת ש המערער המתין בתחנת אוטובוס, חלף המתלונן על פניו כשהוא נוהג ברכבו ביחד עם חברו. המערער התקרב אל רכב המתלונן המוכר לו ושאל אותו מדוע הוא מסתכל עליו, המתלונן ירד מרכבו התקרב למערער, ובתגובה שלף המערער מכיסו סכין וחתך באמצעותה את לחיו השמאלית של המתלונן, באופן שהותיר צלקת בפניו. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין, תוך שהוא דוחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש ואת ערעורה של המדינה על קולת העונש.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה כי מתחם העונש הראוי לעבירה בנסיבות שלפנינו הוא בין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל.

לחובתו של הנאשם יש לשקול אפוא את הנזק החמור שגרם למתלונן אשר הצריך את ניתוחו ואשפוזו, וכן את עצם החומרה הגלומה בדקירת אדם באמצעות חפץ חד, אשר מעצם טבעה יש בה סכנה רבה לשלומו ולעיתים אף לחייו של הנדקר. עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבותיו המיוחדות של האירוע נשוא כתב האישום אשר כאמור היה קרוב מאוד לנסיבות של הגנה העצמית, כאשר הנאשם חש באיום משמעותי מצדו של המתלונן, אשר ניסה להכותו כמה פעמים מחוץ למועדון, והגיב באופן ספונטני ולא מתוכנן כדי להתגונן מנחת זרועו של המתלונן.

לזכותו של הנאשם יש לשקול גם את גילו הצעיר, את העובדה שאין לו עבר פלילי, וכן את העובדה שהנאשם בחר להודות בשלב מוקדם יחסית של המשפט, ובכך לא רק חסך זמן שיפוטי יקר, אלא גם נטל אחריות על מעשיו, ואף עשה כל שניתן בכדי ליישר את ההדורים עם המתלונן, כפי שעולה בין היתר מתסקיר המבחן שיוזכר להלן. זאת ועוד, בתחילת ההליכים הנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריח, לראשונה בחייו בבית סוהר אזרחי, במשך למעלה מחודש ימים. עם

זאת, יש לציין כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם היה כלוא תקופה לא מבוטלת בכלא צבאי, לאחר שהורשע בעבירה של היעדר מן השירות שלא ברשות. לדברי בא כוחו חוויית המעצר הייתה טראומטית עבורו, והיה בה כדי להמחיש לו את החומרה הרבה של העבירה שביצע, למרות הנסיבות המקלות, וגם לכך ראיתי לתת משקל בבואי לגזור את דינו של הנאשם.

שירות המבחן הגיש בעניינו של הנאשם שני תסקירים: האחד מיום 30.8.2016 והשני מיום 14.12.2016. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו בעל דפוסים עבריינים וכי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו נמוכה. עוד עולה מהתסקירים כי קודם לאירוע נשוא כתב האישום, ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי וגילה אחריות כלפי פרנסת משפחתו והטיפול באביו החולה. ולאחר האירוע האמור, חש בושה ומבוכה על מעורבותו באירוע כה חמור, והביע רצון עז להשתתף בהליך של צדק מאחה, בכדי לזכות בסליחתו של המתלונן ולכפר על מעשיו. הנאשם אף הביע נכונות לפצות את המתלונן בפיצוי משמעותי, על הנזק שנגרם לו.

מכלול הנסיבות שפורטו לעיל, מובילים למסקנה כי לנאשם סיכוי טוב להשתקם ולחזור למוטב, לחיים נורמטיביים שאפיינו אותו עד לאירוע נשוא כתב האישום. לכן, אני סבור כי יש לתת משקל בכורה לאינטרס השיקומי, בבואי לגזור את דינו של הנאשם. שיקול נוסף שראוי לשקול לזכותו של הנאשם הוא התמשכות ההליכים בעניינו, לרבות הזמן שחלף למרבה הצער בין מועד הטיעונים לעונש, ובין מועד גזר הדין, בשל העומס הרב ביומנו של בית המשפט. למעשה, הנאשם נותן עתה את הדין על מעשה חמור שביצע לפני כמעט שנתיים, כשבכל הזמן שחלף מאז, הנאשם הלך בדרך הישר וחי חיים נורמטיביים לחלוטין.

נוכח כל האמור לעיל, בהתחשב בנסיבות החריגות של ביצוע העבירה, ובשים לב לכך שהנאשם היה עצור בכליאה ממשית במשך למעלה מחודש ימים, 36 ימים ליתר דיוק, ולאחר מכן היה עצור במעצר בית בתנאים מגבילים במשך למעלה מעשרה חודשים, ובשים לב לכך שהנאשם הסכים לפצות את המתלונן בסכום משמעותי, ולסיכויים הטובים לשיקומו של הנאשם, באתי לכלל מסקנה כי מדובר בנסיבות שיש בהן כדי להצדיק חריגה מסוימת לקולא ממתחם הענישה שקבעתי לעיל, בהתאם לאמור בסעיף 40 ד(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

סוף דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות בתנאים ובמקום שקבע הממונה על עבודות שירות בחוות דעתו. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 22.10.17 עד השעה 09:00, במשרדו של הממונה על עבודות שירות, במתחם כלא אשל בבאר שבע.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. הנאשם יעמוד בצו מבחן למשך 12 חודשים, במסגרתו תבחן בין היתר האפשרות לשלבו בהליך גישור.

ד. בהתאם להסכמה בין הצדדים יפצה הנאשם את המתלונן בסך 10,000 ₪ אשר ישולמו ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 15.10.17.

עותק מגזר הדין, יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, ב' אלול תשע"ז, 24/08/2017 בפומבי, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.